

**UCHWAŁA NR/ / /2019
RADY POWIATU SIERADZKIEGO
z dnia ..... 2019 r.**

**w sprawie rozpatrzenia petycji w interesie publicznym w zakresie zmiany przepisów
prawa miejscowego**

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o petycjach (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 870) oraz art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie powiatowym (tj. Dz. U. z 2019r. poz. 511, poz. 1815), uchwała się, co następuje:

- § 1. Rozpoznaje się petycję w pkt. 1 uznając ją za bezzasadną.
- § 2. W pozostałym zakresie tj. w pkt od 2 do 9 postanawia się petycję przekazać według właściwości do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.
- § 3. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Zarządu Powiatu Sieradzkiego.
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Zgodnie z treścią art.6 ust. 2 ustawy o petycjach (Dz. U.2018.870) jeżeli petycja dotyczy kilku spraw podlegających rozpatrzeniu przez różne podmioty, adresat petycji rozpatruje ją w zakresie należącym do jego właściwości oraz przekazuje ją niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni do pozostałych właściwych podmiotów, zawiadamiając o tym równocześnie podmiot wnoszący petycję.

Przedmiotowa petycja w przeważającej części nie należy do kompetencji Rady Powiatu Sieradzkiego jako zawierająca postulaty zmiany przepisów rangi ustawowej.

Z tych względów postanawia się o jej przekazaniu do Sejmu RP, celem rozpoznania zgodnie z właściwością.

W punkcie 1. petycji autor postuluje zmianę przepisów prawa miejscowego, które co do zasady jest tworzone przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego, a zatem dotyczy kompetencji Rady Powiatu Sieradzkiego.

W tym zakresie jednak, petycję uznać należy za bezzasadną i odmówić jej uwzględnienia.

Zgodnie z zapisem przedmiotowej petycji, postulat dotyczy zapewnienia drogą zmiany przepisów prawa miejscowego obowiązującej praktyki ustalania opłat parkingowych w miejscach, w których znajdują się szpitale, kościoły i cmentarze celem ich całkowitej eliminacji oraz dodatkowo autor petycji postuluje o spowodowanie urzędowego ustalenia cen żywności sprzedawanej w szpitalach na poziomie cen obowiązujących w sprzedaży detalicznej w sklepach, wobec znacznego wygórowania cen produktów żywnościowych, których obrót następuje na terenie szpitala.

Rada Powiatu Sieradzkiego stwierdza, że dla wypełnienia powyższych postulatów brak jest podstawy prawnej. Co do zasady, strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej; czynności tej dokonuje rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania (art. 13 b ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych). Jak wynika z tezy wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania, może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi. Ustawodawca konstruując powyższe upoważnienie ustawowe nie wprowadził więc w ustawie o drogach publicznych kryteriów, jakimi obowiązana jest kierować się rada gminy (rada miasta) przy doborze użytkowników drogi uprawnionych do korzystania z preferencyjnych zasad ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, pozostawiając w tym zakresie swobodę radzie gminy (radzie miasta). Jak wskazano wyżej, swoboda rady gminy (rady miasta) przy określaniu użytkowników uprawnionych do uiszczania opłaty abonamentowej lub opłaty zryczałtowanej nie jest nieograniczona. Ograniczenie swobody działania w tym zakresie zakreślone jest poprzez jednoznacznie wskazany przez ustawodawcę cel, jakiemu generalnie służy wprowadzenie

opłat za parkowanie. Jak stanowi art. 13b ust. 2 ustawy o drogach publicznych, strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej. A zatem ustawodawca, wprowadzając w ustawie o drogach publicznych możliwość tworzenia stref płatnego parkowania, kierował się nie tylko potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego, ale także koniecznością zapewnienia ochrony wolności i praw innych osób (por. wyrok NSA z dnia 18.11.2016r. poz. I OSK 1979/16).

Z powyższego wynika zarówno cel jak i właściwa kompetencja do ustanowienia strefy płatnego parkowania w obszarze miejskim, adresatem normy prawnej nie jest organ stanowiący powiatu, zaś sama norma upoważniająca do pobierania opłat parkingowych zawiera wskazanie przesłanek uzasadniających jej wyznaczenie oraz zakreśla ewentualne granice zwolnień z opłat.

Mając na względzie powyższe, postanawia się jak na wstępie.